

PATRIŠA KORNVEL

POSLEDNJA STANICA

Preveo
Nenad Dropulić

■ Laguna ■

Naslov originala

Patricia Cornwell

THE LAST PRECINCT

Copyright © 2000 by Cornwell Entertainment, Inc.

Translation copyright © 2017 za srpsko izdanje, LAGUNA

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

NC-COC-016937, NC-CW-016937, FSC-C007782

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

Lindi Ferstajn

*Tužiocu. Romanopiscu. Mentoru. Najboljoj prijateljici.
(Ovo je za tebe.)*

PREDGOVOR: POSLE DOGAĐAJA

Izubijane boje sutona gase se u potpuni mrak i drago mi je što su draperije u mojoj spavaćoj sobi dovoljno teške da upiju čak i najslabiju naznaku mog obrisu dok se pakujem. Život ne može biti nenormalniji nego što je sada.

„Želim piće“, izjavljujem otvarajući fioku komode. „Želim da zapalim vatru, da popijem piće i da napravim večeru. Žutu i zelenu široku testeninu sa slatkim paprikama i kobasicama. *Le pappardelle del cantunzein*. Oduvek sam želela da uzmem dug odmor, da odem u Italiju, da naučim italijanski, da ga stvarno naučim. Da govorim italijanski jezik, a ne samo nazive namirnica i jela. Ili možda u Francusku. Otići ću u Francusku. Možda ću smesta otići u Francusku“, dodajem bespomoćno i gnevno. „Mogla bih da živim u Parizu. Bez teškoća.“ To je moj način da odbacim Virdžiniju i svakoga u njoj.

Kapetan ričmondske policije Pit Marino gospodari mojom spavaćom sobom kao ogromni svetionik, držeći krupne šake u džepovima farmerki. Ne nudi mi pomoć dok pakujem veliku

torbu za odeću i manje torbe otvorene na krevetu – dovoljno dobro me poznaje da mu to i ne pada na pamet. Marino možda izgleda kao prostak, govori kao prostak, ponaša se kao prostak, ali đavolski je pametan, osjetljiv i ništa mu ne promiče. Pre manje od dvadeset četiri sata čovek po imenu Žan-Batist Šandone došao je po snegu obasjan punim mesecom i na prevaru ušao u moju kuću. Već sam poznavala njegov način rada, pa sam pouzdano mogla da zamislim šta bi mi uradio da je imao prilike. No nisam bila sasvim u stanju da se podvrgnem anatomske preciznim slikama sopstvenog iskasapljenog mrtvog tela, a tako nešto niko ne ume tačnije da opiše bolje od mene. Ja sam sudski patolog s diplomom pravnog fakulteta i glavni medicinski istražitelj Virdžinije. Obavila sam obdukcije dveju žena koje je Šandone nedavno ubio u Ričmondu i pregledala sam slučajeve sedam njegovih žrtava u Parizu.

Bezbednije mi je da kažem šta je uradio tim ženama – divljački ih je isprebijao, ujedao ih je za grudi, šake i stopala i igrao se njihovom krvlju. Ne koristi uvek isto oružje. Sinoć je bio nauružan klesarskim čekićem, neobičnom alatkom koja se koristi u zidarstvu i umnogome liči na pijuk. Tačno znam šta klesarski čekić može da učini ljudskom telu jer je Šandone takav čekić – isti, pretpostavljam – upotrebio na Dajen Brej, svojoj drugoj ričmondskoj žrtvi, zamenici načelnika policije, koju je ubio pre dva dana, u četvrtak.

„Koji je danas dan?“, pitam kapetana Marina. „Subota, je li?“

„Aha, subota je.“

„Osamnaesti decembar. Za nedelju dana je Božić. Srećan praznik.“ Otkopčavam bočni džep torbe za odeću.

„Tako je, osamnaesti decembar.“

Gleda me kao da bih svakog trenutka mogla da izgubim razum, a u zakrvavljenim očima ogleda mu se oprez koji prožima kuću. Npoverenje može gotovo da se opipa. Osećam njegov prašnjavi ukus. Udišem ga kao ozon. Memljivo je. Vlažno

šljiskanje guma s ulice, koraci, glasovi i razgovori preko radija tište me kao pakleni nesklad dok policijske snage okupiraju moje imanje. Ugrožena sam. Svaki centimetar mog doma izložen je pogledima, svaka strana mog života je ogoljena. Osećam se kao nagi lež na mom čeličnom stolu u mrtvačnici. Zato Marino zna da ne treba da mi nudi pomoć. O, da, vrlo dobro zna da ne sme ni da pomisli da dodirne bilo šta, ni cipelu, ni čarapu, ni četku za kosu, ni bocu šampona, ni jednu jedinu sitnicu. Policija je zatražila od mene da napustim svoju čvrstu kamenu kuću iz snova koju sam podigla u tihom zatvorenom naselju na Vest endu. Zamislite samo. Potpuno sam uverena da Žan-Batist Šandone – *Le Loup-Garou*, to jest Vukodlak, dobija bolji postupak nego ja. Zakon ljudima kao što je on obezbeđuje sva moguća ljudska prava; udobnost, poverljivost, besplatan smeštaj, besplatnu hranu i piće i besplatnu medicinsku negu na sudskomedicinskom odeljenju Medicinskog koledža Virdžinije na kom predajem.

Marino se nije tuširao ni spavao najmanje dvadeset četiri sata. Prolazeći pored njega osećam Šandoneov ogavni telesni miris i obuzima me mučnina, utroba mi se grči, mozak mi se zaključava i obliva me hladan znoj. Uspravljam se i duboko udišem da rasteram mirisne halucinacije, a pažnju mi privlači automobil koji usporava iza mojih prozora. Naučila sam da prepoznajem i najsitnije promene u saobraćaju i tačno znam kad će se neko parkirati ispred kuće. Taj ritam slušam već satima. Ljudi dolaze da bulje. Susedi se beče i staju nasred ulice. Teturam se opijena osećanjima, jednog trenutka sam zbunjena, sledećeg prestravljena. Šetam od iscrpljenosti do manije, od potištenosti do spokoja, a ispod svega toga uzbuđenje cvrči kao da su mi vene pune gasa.

Vrata automobila treskaju ispred kuće. „Šta je sad?“, žalim se. „Ko je sada došao? Federalci?“ Otvaram drugu fioku. „Marino, dosta mi je svega.“ Prezrivo odmahujem rukom. „Isteraj ih

iz moje kuće, sve do jednog. Odmah.“ Moj bes podrhtava kao vazduh nad vrelim asfaltom. „Hoću da se spakujem i izgubim se odavde. Zar ne mogu da sačekaju da odem?“ Ruke mi drhte dok biram čarape. „Dovoljno je rđavo što su mi u dvorištu.“ Ubacujem par čarapa u torbu. „Dovoljno je rđavo što su uopšte ovde.“ Drugi par. „Neka dođu kad ja odem.“ Bacam treći par, promašujem i saginjem se da ga podignem. „Mogu makar da me puste da izađem iz sopstvene kuće.“ Još jedne čarape. „Da odem mirno i neupadljivo.“ Vraćam čarape u fioku. „Šta će kog đavola u mojoj kuhinji?“ Predomišljam se i vadim čarape koje sam upravo vratila u fioku. „Šta će u mojoj radnoj sobi? Rekla sam im da ne ulaze tamo.“

„Moramo da pogledamo naokolo, Doco.“ To je sve što Marino ima da kaže o tome.

Seda na podnožje kreveta, a i to je greška. Želim da mu kažem da ustane s mog kreveta i izađe iz moje sobe. Jedva se uzdržavam da ga ne izbacim iz kuće i verovatno i iz svog života. Nije važno koliko se dugo znamo i šta smo sve prošli zajedno.

„Kako ti je lakat, Doco?“ Pokazuje gips sličan čunku na mojoj levoj ruci.

„Slomljen je. Boli kao đavo.“ Prejako zatvaram fioku.

„Uzimaš li lekove?“

„Preživeću.“

Gleda svaki moj pokret. „Trebalo bi da uzimaš ono što su ti dali.“

Odjednom smo zamenili uloge. Ja se ponašam kao grubi pajkan, a on je razborit i smiren kao lekar i pravnik, što bi trebalo ja da budem. Vraćam se u plakar optočen kedrovinom, vadim bluze i slažem ih u veliku torbu; pazim da gornja dugmad budu zakopčana, ravnim desnom rukom svilu i presovani pamuk. Levi lakat mi pulsira kao upaljen zub, koža mi je znojava i svrbi me ispod gipsa. Provela sam skoro čitav dan u bolnici – stavljanje gipsa na slomljeni lakat nije dugotrajan postupak, ali

lekari su želeli pažljivo da me pregledaju i uvere se da nemam drugih povreda. Ponavljala sam da sam bežeći iz kuće pala niz stepenice i slomila lakat i da je to sve. Žan-Batist Šandone nije imao prilike ni da me dotakne. Pobegla sam mu i dobro sam, ponavljala sam tokom rendgenskog snimanja i posle rendgenskog snimanja. Bolničko osoblje zadržalo me je na posmatranju do kasnog popodneva, a detektivi su ulazili u ordinaciju i izlazili iz nje. Uzeli su mi odeću. Moja sestričina Lusi morala je da mi donese nešto da obučem. Nisam uopšte spavala.

Zvonjava telefona pocepala je vazduh kao floret. Uzela sam slušalicu s aparata pored kreveta. „Doktorica Skarpeta“, rekla sam u mikrofoni, a sopstveni glas i ime podsetili su me na brojne pozive usred noći kada su mi detektivi javljali rđave vesti o smrti i zvali me na lice mesta. Zvuk mog uobičajenog službenog predstavljanja prizvao je slike koje sam do sada izbegavala: moje iskasapljeno telo na mom krevetu, soba poprskana krvlju, ova soba, izraz lica mog zamenika dok mu policija, verovatno Marino, javlja da sam ubijena i da neko, bog zna ko, mora da dođe na lice mesta. Palo mi je na pamet da niko iz moje službe ne bi mogao da izađe na teren. Sarađivala sam na izradi plana države Virdžinije za sve hitne situacije i to je najbolji plan u zemlji. Izašli bismo na kraj s velikom avionskom nesrećom, eksplozijom bombe na stadionu ili poplavom, ali šta bi radili kad bi se meni nešto desilo? Pozvali bi medicinskog istražitelja iz nekog obližnjeg grada, možda iz Vašingtona, pretpostavila sam. Nevolja je u tome što poznajem gotovo sve patologe na Istočnoj obali i sažaljevala bih svakoga ko bi imao posla s mojim mrtvim telom. Veoma je teško raditi na slučaju kada lično poznajete žrtvu. Sve ove misli proletele su mi kroz glavu kao preplašene ptice dok me je Lusi preko telefona pitala treba li mi nešto, a ja je uveravam da sam dobro, što je potpuno besmisleno.

„Pa, ne možeš biti dobro“, odgovara ona.

„Pakujem se“, saopštavam joj šta radim. „Marino je sa mnom i pakujem se“, ponavljam i nekako skamenjeno posmatram Marina. Pažnja mu luta i polako shvatam da nikada pre nije bio u mojoj spavaćoj sobi. Ne želim ni da zamislim njegove maštarije. Poznajem ga vrlo dugo i oduvek sam podozrevala da u njegovom poštovanju prema meni ima malo nesigurnosti i seksualne privlačnosti. On je vrlo krupan muškarac velikog pivskog stomaka i masivnog nezadovoljnog lica, kosa mu je neodređene boje i neprivačno mu se preselila s glave na druge delove tela. Slušam svoju sestričinu dok Marino osmatra moju privatnost: ormare, plakar, otvorene fioke, ono što pakujem i moje grudi. Kad mi je donela patike, čarape i trenerku u bolnicu, Lusi se nije setila da ponese i grudnjak, pa sam morala da se snađem i obučem stari široki laboratorijski mantil koji nosim umesto kecelje kad poslujem po kući.

„Mislim da ni oni ne žele tebe u kući“, čujem Lusin glas preko telefona.

Duga je to priča, ali ukratko, moja sestričina je agent Uprave za alkohol, duvan i vatreno oružje, i kada su policajci došli, požurili su da je izvedu što pre. Možda je znanje opasno, pa su strepeli da će se važan federalni agent ubaciti u njihovu istragu. Ne znam tačno zašto su je odstranili, ali Lusi grize savest što nije bila sa mnom sinoć kad sam jedva ostala živa, i što sada ponovo nije uz mene. Stavljam joj jasno do znanja da je ne krivim ni za šta, ali ne mogu da se ne zapitam koliko bi moj život bio drugačiji da je bila kod mene kad se Šandone pojavio umesto što je otišla da se postara za svoju devojkicu. Možda bi Šandone znao da nisam sama pa ne bi ni došao, možda bi ga nečije prisustvo u kući iznenadilo pa bi pobegao, a možda bi odložio moje ubistvo za sutra ili prekosutra, za Božić ili novi milenijum.

Koračam tamo-amo slušajući Lusina zadihana objašnjenja i primedbe i vidim svoj odraz prolazeći ispred velikog ogledala. Kratka plava kosa mi je raščupana, plave oči su mi staklaste i

upale od premora, čelo nabrano kao da se istovremeno mrštim i samo što nisam zaplakala. Laboratorijski mantil na meni otrcan je i prljav i ne deluje šefovski. Veoma sam bleđa. Žudim za pićem i cigaretom više nego obično, gotovo nepodnošljivo, kao da sam za dlaku izbegavši ubistvo postala narkoman. Zamisljam sebe samu u svojoj kući. Ništa se nije dogodilo, uživam u vatri, cigareti, čaši francuskog vina, možda bordoa jer je bordo jednostavniji od burgunca. Bordo je prijatni stari prijatelj kog ne moraš da odgonetaš. Maštariju rasterujem činjenicom: nije važno šta je Lusi uradila ili nije uradila. Šandone bi kad-tad došao da me ubije. Osećam se kao da me je strašna presuda čekala čitavog života, da mi je kućna vrata obeležio anđeo smrti. Čudnovato, ali još sam tu.

PRVO POGLAVLJE

U Lusinom glasu čujem strah. Retko kad je moja prepametna, odlučna sestričina, federalna agentkinja koja upravlja helikopterom i ne izbija iz teretane, tako uplašena.

„Zaista mi je krivo“, ponavlja mi preko telefona dok Marino i dalje sedi na mom krevetu, a ja šetam tamo-amo.

„Ne treba da ti bude krivo“, govorim joj. „Policija ne želi nikoga ovde, a veruj mi, ni ti ne bi želela da si ovde. Pretpostavljam da si kod Džo i to je dobro“, govorim joj kao da mi je svejedno, kao da me ne tišti što nije ovde i što je nisam vide-la ceo dan. Zapravo mi nije svejedno. Tišti me. No, po staro-j navici pružam joj izlaz, kao i svima. Ne želim da me iko odbaci, naročito ne Lusi Farineli, koju sam podigla kao rođenu kćer.

Ona okleva, a onda kaže: „Zapravo, u *Džefersonu* sam.“

Pokušavam to da shvatim. *Džeferson* je najraskošniji hotel u gradu, a ja ne znam zašto bi Lusi uopšte otišla u bilo koji hotel, a još manje zašto u elegantan i skup hotel. Suze mi peku oči, suzbijam ih, nakašljam se, potiskujem bol. „Oh“, kažem samo. „Pa, lepo. Pretpostavljam da je i Džo s tobom u hotelu.“

„Ne, ona je sa svojim. Slušaj, pitala sam malopre, imaju slobodnu sobu. Da dođem po tebe?“

„Možda nije pametno da sada idem u hotel.“ Mislila je na mene i želi da budem s njom. Osetila sam se malo bolje. „Ana me je pozvala kod sebe. U svetlu svega što se događa, mislim da je najbolje da odem kod nje. Pozvala je i tebe, ali ti si se već snašla.“

„Kako je Ana saznala?“, pita Lusi. „Čula je na vestima?“

Pošto se pokušaj mog ubistva odigrao veoma kasno, novine će o tome pisati tek sutra ujutru, ali bila sam sigurna da je na radiju i televiziji već izbila oluja vesti. Kad malo bolje razmislim, ne znam kako je Ana saznala. Lusi kaže da mora da se drži povučeno, ali da će pokušati da navrati kasnije večeras. Prekidamo.

„Samo ti još treba da novinari saznaju da si u hotelu. Čučaće iza svake saksije“, kaže Marino namršteno; izgleda grozno. „Gde je Lusi?“

Ponavljam mu šta mi je rekla i gotovo žalim što sam razgovarala s njom. Sada mi je samo još gore. Osećam se zarobljeno, kao u klopci, kao da sam u ronilačkom zvonu trista metara ispod mora, odvojena od svega, omamljena, a svet oko mene odjednom je neprepoznatljiv i nestvaran. Obamrla sam, ali mi ipak svaki nerv treperi.

„U *Džefersonu*?“, kaže Marino. „Mora da se šališ! Šta, dobila je na lutriji? Zar ne brine da novinari ne saznaju i za nju? Šta ju je spalo?“

Ponovo se laćam pakovanja. Ne znam da mu odgovorim. Umorna sam od pitanja.

„Znači, nije kod Džo“, nastavlja on. „Hm, to je zanimljivo. Hm. Nisam ni mislio da će to potrajati.“ Glasno zeva i trlja krupno neobrijano lice gledajući me kako prebacujem kostime preko stolice birajući odeću za posao. Moram da mu priznam, trudio se da bude smiren, čak i obziran otkako sam došla kući iz bolnice. Njemu je teško da bude pristojan čak i pod najboljim

okolnostima, a sada svakako nije tako. Napet je, neispavan, pun kofeina i brze hrane, a ja mu ne dozvoljavam da puši u kući. Bilo je samo pitanje vremena kad će mu samokontrola popustiti i kada će ponovo postati onaj isti neotesani lajavac. Sada gledam taj preobražaj i osećam čudnovato olakšanje. Očajnički žudim za nečim poznatim, makar bilo i neprijatno. Marino počinje da priča o onome što je Lusi radila sinoć kad je stala ispred moje kuće i zatekla Žan-Batista Šandonea i mene u mom snagom pokrivenom prednjem dvorištu.

„Samo da znaš, ne krivim je što je htela skotu da prosvira mozak“, objašnjava mi Marino. „Ali u takvim trenucima mora da se ponaša kako su je učili na obuci. Nema veze da li je reč o tvojoj tetki ili o tvom detetu, moraš da uradiš ono za šta si obučavan, a ona nije tako postupila. Svakako nije. Samo je popizdela.“

„Ja sam tebe videla kad si popizdeo, i to više puta“, podsećam ga.

„Pa, lično smatram da nije trebalo da je pošalju na taj tajni zadatak dole u Majami.“ Lusi je privremeno dodeljena terenskoj ispostavi u Majamiju, a ovamo je došla za praznik, između ostalog. „Ponekad se ljudi suviše približe zlikovcu i počnu da se poistovećuju s njim. Lusi je u ubilačkom modusu. Pucala bi za svaku sitnicu, Doco.“

„To nije pošteno.“ Shvatam da sam spakovala previše cipela. „Reci mi šta bi ti uradio da si prvi stigao ovamo.“ Ostavljam se pakovanja i gledam ga.

„Makar bih zastao na delić sekunde da procenim situaciju pre nego što uletim i prislonim gadu cev na čelo. Tip je bio toliko sjeban da nije ni video šta radi. Urlao je jer si mu bacila onu hemiju u oči. Tada već nije bio naoružan. Ne bi nikoga povredio. To se videlo na prvi pogled. A videlo se i da je povređen. Očigledno je bilo da si i ti povređena. Da sam ja bio na Lusinom mestu, pozvao bih hitnu pomoć, a ona se toga nije ni setila. Potpuno je nepredvidiva, Doco. I da znaš, nisam želeo da

ostane u kući usred čitave gužve. Zato smo razgovarali s njom u stanici, zato smo od nje uzeli izjavu na neutralnom mestu, da bi se smirila.“

„Soba za saslušanja baš i nije neutralno mesto“, odgovaram.

„Pa, ni kuća u kojoj tetka Kej samo što nije ubijena takođe nije neutralno mesto.“

Ne protivim se tome, ali njegov ton je otrovno zajedljiv i to mi se ne dopada.

„Svejedno, moram ti reći da mi se nimalo ne sviđa što je sada u hotelu“, dodaje on i ponovo trlja lice; šta god rekao, on voli i poštuje moju sestričinu i sve bi učinio za nju. Zna je od njene desete godine i upoznao ju je s kamionima, snažnim motorima, pištoljima i svim takozvanim muškim stvarima zbog kojih je sada grdi. „Mogao bih da obidem malu gaduru kad te odvezem kod Ane. Mada se niko i ne osvrće na moje zle slutnje“, skače nekoliko misli napred. „Na primer Džej Tali. Naravno, to se mene ne tiče. Dubre jedno samoživo.“

„Čekao me je sve vreme u bolnici“, branim ponovo Džeja od Marinove gole ljubomore. Džej je službenik Uprave za vezu s Interpolom. Ne poznajemo se dugo, ali spavala sam s njim u Parizu pre četiri dana. „A ostala sam tamo trinaest-četrnaest sati“, nastavljam dok Marino gotovo koluta očima. „Ne bih rekla da je to samoživo.“

„Gospode bože!“, uzvikuje Marino. „Ko ti je ispričao tu bajku?“ Oči mu plamte od ogorčenja. Prezire Džeja otkako ga je prvi put video u Francuskoj. „Ne mogu da verujem! Pustio te je da misliš da je sve to vreme bio u bolnici? Nije te čekao! To je najobičnije sranje. Odveo te je u bolnicu na svom posranom belom konju i odmah se vratio ovamo. Onda je telefonirao da pita kad će te pustiti, odgmizao nazad u bolnicu i doveo te kući.“

„Što je sasvim razumno.“ Ne pokazujem koliko sam uzrujana. „Bilo bi besmisleno da tamo sedi i dokoliči. A nije mi ni rekao da je bio tamo sve vreme. To sam ja samo pretpostavila.“

„Je li? A zašto? Zato što te je pustio da to pretpostaviš. Pustio te je da misliš nešto što nije tačno i to te ne muči? Ja to nazivam karakternom manom. To se zove laž... Šta je?“ Iznenada menja ton. Neko je na mojim vratima.

Uniformisana pripadnica policije na čijoj pločici s imenom piše M. A. Kalovej ulazi u moju spavaću sobu. „Izvinite“, obraća se odmah Marinu. „Gospodine kapetane, nisam znala da ste ovde.“

„Pa, sada znaš.“ Ljutito je gleda.

„Doktorica Skarpeta?“ Razrogačene oči joj kao loptice za stoni tenis skakuću između Marina i mene. „Moram da vas pitam za teglu. Gde je tegla s hemikalijom, s formulinom...“

„Formalin“, brzo je ispravljam.

„Tako je“, kaže ona. „Gde je tačno, sasvim tačno, stajala tegla kad ste je uzeli?“

Marino ne ustaje s kreveta, kao da tu sedi svakodnevno. Opipava džepove tražeći cigarete.

„Na stolu za kafu u salonu“, odgovaram joj. „To sam već svima rekla.“

„Da, gospođo, ali gde na stolu? To je prilično veliki sto. Zaista se izvinjavam što vam dosađujem s ovim, ali pokušavamo da rekonstruišemo kako se sve odigralo jer će kasnije svima biti teže da se prisete.“

Marino polako istresa cigaretu iz kutije. „Kalovejeva?“ I ne gleda je. „Otkad si ti detektiv? Ne sećam se da si u Odredu A.“ On je na čelu jedinice za nasilne zločine Uprave policije Richmonda, poznate kao Odred A.

„Samo nismo sigurni gde je tegla stajala, gospodine kapetane.“ Obrazi joj plamte.

Policajci su verovatno pretpostavili da će mi biti manje neprijatno ako me bude pitala žena. Možda su je njeni drugovi poslali ovamo zbog toga, a možda je dobila taj zadatak naprosto zato što niko drugi nije hteo da se petlja sa mnom.

„Tegla je stajala u desnom uglu najbližem vama kada uđete u salon i okrenete se prema stolu za kafu“, kažem joj. Prošla sam kroz ovo mnogo puta. Ništa nije sasvim jasno. Sve što se desilo je mutno, izvitoperena stvarnost.

„I tu ste vi otprilike stajali kad ste bacili hemikaliju na napadača?“ pita me Kalovejeva.

„Ne. Bila sam s druge strane kauča. Blizu staklenih kliznih vrata. Jurio me je i tu sam završila“, objašnjavam.

„A posle toga ste istrčali iz kuće...?“ Precrtava nešto što je zapisala u malu beležnicu.

„Kroz trpezariju“, prekidam je. „Tamo mi je bio pištolj, igrom slučaja spustila sam ga na trpezarijski sto ranije te večeri. Nije to najbolje mesto za pištolj, priznajem.“ Misli mi lutaju. Osećam se kao posle dugog leta avionom. „Pritisnula sam dugme za alarm i izašla kroz glavna vrata. S pištoljem, s glockom. No okliznula sam se na ledu i slomila lakat. Nisam mogla da napnem pištolj, ne jednom rukom.“

Zapisuje i ovo. Moja priča je umorna od ponavljanja. Ako budem morala još jednom da je ispričam, izbezumiću se, a nijedan pajkan na svetu nikad me nije video izbezumljenu.

„Niste pucali?“ Gleda me krajičkom oka i oblizuje usne.

„Nisam mogla da ga nategnem.“

„Niste ni pokušali da pucate?“

„Ne znam šta znači pokušati. Nisam mogla da ga napnem.“

„Ali pokušali ste?“

„Trebali li ti prevodilac?“, viče Marino. Njegov preteći pogled podseća me na crvenu tačkicu laserskog nišana koja se pojavi na žrtvi neposredno pre ispaljivanja metka. „Pištolj nije bio nategnut i nije pucala iz njega, kapiraš?“, ponavlja sporo i grubo. „Koliko metaka imaš u okviru?“ pita mene. „Osamnaest? To je glock sedamnaest, ima osamnaest metaka u okviru i jedan u cevi, je li tako?“

„Ne znam“, kažem mu. „Verovatno ne osamnaest. Svako ne. Teško je staviti toliko metaka jer je opruga vrlo tvrda, opruga u okviru.“

„Tako je, tako je. Sećaš li se kad si poslednji put pucala iz tog pištolja?“, pita me zatim.

„Kad sam bila u streljani. Pre nekoliko meseci, najmanje.“

„Uvek očistiš pištolj posle streljane, zar ne, Doco?“ To je izjava, a ne pitanje. Marino dobro poznaje moje navike.

„Da.“ Stojim na sredini sobe i trepćem. Glava me boli i svetlo mi smeta očima.

„Pogledali ste pištolj, Kalovejeva? Mislim, pregledali ste ga, je li tako?“ Netremice je gleda tim laserskim pogledom. „Pa?“ Maše rukom ka njoj kao da je glupa i dosadna. „Reci mi šta ste otkrili.“

Ona okleva. Predosećam da ne želi da otkriva informacije preda mnom. Marinovo pitanje lebdi nad nama kao kišni oblak. Odabiram dve suknje, jednu mornarski plavu, drugu sivu, i prebacujem ih preko stolice.

„U okviru je četrnaest metaka“, govori mu Kalovejeva robotskim vojničkim tonom. „U cevi nije bilo metka. Oružje nije bilo nategnuto. I deluje čisto.“

„Zanimljivo. Znači, nije nategnuto i ona nije pucala iz njega. A bila je mračna olujna noć i tri Indijanca sedela su oko logorske vatre. Hoćemo li da se vrtimo ukруг ili ćemo da krenemo dalje, jebote?“ Znoj je i miriše sve jače.

„Čujte, nemam ništa novo da dodam“, kažem ja, iznenada na ivici suza. Hladno mi je, drhtim i odjednom ponovo osećam Šandoneov odvratni smrad.

„A zašto je ta tegla bila kod vas u kući? I šta je tačno bilo u njoj? Ta tečnost se koristi u mrtvačnici, zar ne?“ Kalovejeva se pomera kako ne bi gledala u Marina.

„Formalin. Desetoprocentni rastvor formaldehida, poznatiji kao formalin“, kažem. „Koristi se u mrtvačnicama, da, za čuvanje tkiva. Za uzorke organa. U ovom slučaju kože.“

Bacila sam opasnu hemikaliju u oči drugog ljudskog bića. Osakatila sam ga. Možda sam ga zauvek oslepila. Zamišljam ga vezanog za krevet u zatvorskom odeljenju na devetom spratu Medicinskog koledža Virdžinije. Spasila sam sopstveni život i zbog toga ne osećam nikakvo zadovoljstvo. Osećam se samo uništeno.

„Znači, držali ste ljudsko tkivo u kući. Kožu. Tetoviranu kožu. S neidentifikovanog tela iz luke? Onog pronađenog u kontejneru?“ Zvuk njenog glasa, škriputanje olovke, šuškanje listova, sve to me podseća na novinare. „Ne bih da zvučim glupo, ali zašto ste to držali u kući?“

Objašnjavam joj da nismo nikako mogli da identifikujemo telo iz luke. Zapravo, imali smo samo tu tetovažu, pa sam se prošle sedmice odvezla u Pipersburg i zamolila iskusnog majstora tetoviranja da pogleda uzorak iz mog slučaja. Odatle sam došla pravo kući i zato se tetovaža u tegli formalina zatekla sinoć ovde. „Obično ne držim tako nešto u kući“, dodajem.

„Držali ste tu teglu u kući nedelju dana?“ pita me Kalovejeva sa sumnjičavim izrazom.

„Svašta se dešavalo. Kim Luong je ubijena. Moja sestričina samo što nije poginula u pucnjavi u Majamiju. Morala sam da otputujem u inostranstvo, u Francusku, u Lion. Pozvali su me iz Interpola, želeli su da razgovaraju sa mnom o sedam žena koje je isti čovek verovatno ubio u Parizu i o sumnji da je mrtvac iz kontejnera možda Toma Šandone, njegov brat, ubičin brat, a oni su potomci kriminalnog kartela Šandone koji policija gotovo čitavog sveta već godinama pokušava da slomi. Onda je ubijena zamenica načelnika policije Dajen Brej. Je li trebalo da vratim uzorak u mrtvačnicu?“ U glavi mi tutnji. „Da, svakako je trebalo. Ali bila sam prezauzeta. Zaboravila sam“, završavam vrlo resko.

„Zaboravili ste“, ponavlja Kalovejeva, a Marino nas sluša sve jarosniji, pokušava da je pusti da radi svoj posao i istovremeno

je prezire. „Doktorica Skarpeta, imate li još delova tela u kući?“, pita me zatim ona.

Oštar bol probija mi desno oko. Hvata me migrena.

„Jebote, kakvo je to pitanje?“ Marino govori još glasnije.

„Samo ne želim da naiđemo na telesne tečnosti ili neke hemikalije ili...“

„Ne, ne.“ Odmahujem glavom i okrećem se uredno složanim pantalonama i majicama s okovratnikom. „Samo slajdove.“

„Slajdove?“

„Za histologiju“, objašnjavam joj neodređeno.

„Za šta?“

„Kalovejeva, završila si.“ Marinove reči zvuče kao udarac sudijinih čekića. Ustaje s mog kreveta.

„Samo želim da se uverim da nas ne čekaju nikakve opasnosti“, kaže mu ona, a zajapureni obrazi i blesak u očima odu daraju od pokornog tona. Ona mrzi Marina. Mnogi ga mrze.

„Jedina opasnost koja treba da te brine jeste ona u koju upravo gledaš“, praska Marino. „Kako bi bilo da omogućiš doktorki malo privatnosti, malo predaha od kretenskih pitanja?“

Pozornik Kalovejeva je neprivlačna žena uvučene brade, širokih bokova i uskih ramena, a telo joj je napeto od besa i stida. Okreće se na peti i izlazi iz moje spavaće sobe; ne čuje se kako korača po persijskoj prostirci u hodniku.

„Šta ona misli, da skupljaš trofeje?“, kaže mi Marino. „Da donosiš kući suvenire kao Džefri Damer?*" Gospode bože.“

„Ja ovo više ne mogu da podnesem.“ Stavljam savršeno složene majice u manju torbu.

* *Jeffrey Dahmer* (1960–1994) – izvršio 17 ubistava; kanibal i nekrofil; neke žrtve ubijao tako što im je bušio lobanje i, još živima, sipao kiselinu na mozak; osuđen na 936 godina zatvora; ubijen u zatvoru. (Prim. prev.)

„Moraćeš, Doco. Ali ne danas.“ Umorno ponovo seda na moj krevet.

„Drži svoje detektive dalje od mene“, upozoravam ga. „Ne želim više da vidim nijednog pajkana. Nisam ja nešto skrivila.“

„Ako budu imali još nešto, doći će prvo kod mene. Ovo je moja istraga, iako ljudi kao što je Kalovejeva to još nisu shvatili. Ali ne treba da brineš zbog mene. Toliko ljudi traži da razgovara s tobom da samo što im se ne dele brojevi kao u banci.“

Stavljam pantalone preko majica, a onda sve vadim, slažem pantalone u torbu, a preko njih majice da se ne izgužvaju.

„Naravno, mnogo više ljudi želi da razgovara s njim.“ Misli na Šandonea. „Svi ti bihevioralni psiholozi, forenzički psihijatri, novinari i šta ja znam.“ Marino nabraja najznačajnija imena.

Stajem s pakovanjem. Ne nameravam da biram donje rublje dok me Marino gleda. Ne želim da pakujem toaletne potrepštine pred njim. „Trebam nekoliko minuta samoće“, kažem mu.

On bulji u mene, oči su mu crvene, lice zajapureno do boje crnog vina. Čak i ćelavo teme mu se zacrvenelo. Marino deluje aljkavo u farmerkama i majici, s trudničkim stomakom, obuven u velike prljave kanadanke. Vidim da mu mozak radi punom parom. Ne želi da me ostavi samu i kao da procenjuje brige o kojima ne želi da govori sa mnom. Paranoična misao nastaje mi u glavi kao crni dim. On mi ne veruje. Možda misli da razmišljam o samoubistvu.

„Marino, molim te. Možeš li samo da staneš pred vrata i odvraćaš ljude dok ne završim ovde? Idi do mojih kola i donesi mi kofer s opremom za teren. Ako me pozovu na slučaj... pa, trebaće mi. Ključ je u fioci kuhinjskog stola, u gornjoj desnoj fioci u kojoj držim sve ključeve. Molim te. A trebaće mi i moja kola, inače. Verovatno ću sestiti u kola, pa ostavi kofer u prtljažniku.“ Misli mi se zbunjeno kovitlaju po glavi.

On okleva. „Ne možeš da uzmeš svoja kola.“

„Dođavola!“ praskam. „Nemoj mi reći da mi pregledaju i kola. To je ludost.“

„Slušaj me. Alarm ti se sinoć prvi put uključio jer je neko pokušao da provali u tvoju garažu.“

„Kako to misliš *neko*?“, uzvraćam oštro dok mi migrena prži slepoočnice i zamućuje vid. „Znamo tačno ko. Na silu je otvorio vrata moje garaže jer je *želeo* da se alarm oglasi. *Hteo* je da policija dođe, kako ne bi delovalo čudno kad se patrola vrati malo kasnije jer je sused prijavio da je video uljeza na mom imanju, navodno.“

Nije došla patrola, nego Žan-Batist Šandone, prurušen u policajca. I dalje ne verujem da sam nasela na to.

„Nemamo još sve odgovore“, kaže Marino.

„Zbog čega ne mogu da se otresem utiska da mi ne veruješ?“

„Trebalo da odeš kod Ane i da se naspavaš.“

„On nije ni taknuo moja kola“, izjavljujem čvrsto. „Nije ni ušao u moju garažu. Ne želim da mi iko dira kola. Želim da ih uzmem večeras. Samo ostavi kofer u prtljažniku.“

„Večeras ne.“

Marino izlazi i zatvara vrata za sobom. Očajnički želim piće da premostim električni naboj u centralnom nervnom sistemu, ali šta da radim? Da odem do bara i kažem policajcima da mi se sklone s puta dok ne nađem viski? Činjenica da će me od alkohola glava boleti još jače nema nikakvog uticaja na mene. Toliko sam nesrećna u sopstvenoj koži da me trenutno baš briga šta je dobro za mene, a šta nije. U kupatilu preturam po fiokama i nekoliko ruževa za usne ispada mi na pod. Kotrljaju se i staju između toaletne šolje i kade. Nesigurno se saginjem da ih pokupim, nezgrapno pipam desnom rukom, a sve je još teže jer sam levoruka. Zastajem da pogledam parfeme uredno poređane na polici i nežno uzimam metalnu bočicu boje zlata. To je „erme 24 fobur“. Bočica je hladna. Podižem je do nosa i od oštrog erotičnog mirisa koji je Benton Vesli voleo oči mi

se pune suzama, a srce kao da mi smrtonosno iskače iz ritma. Nisam stavila taj parfem više od godine, ne otkako je Benton ubijen. Sada sam ja ubijena, govorim mu u mislima dok mi glava tutnji. A još sam ovde, Bentone, još sam ovde. Bio si psiholog za FBI, stručnjak za analizu čudovišnih umova, za tumačenje i predviđanje njihovog ponašanja. Ti bi ovo naslutio, zar ne? Ti bi ovo predvideo i sprečio. Zašto nisi ovde, Bentone? Sve bi bilo u redu da si ti ovde.

Shvatam da neko kuca na vrata spavaće sobe. „Trenutak“, dovikujem, nakašljavam se i brišem oči. Umivam se hladnom vodom i stavljam parfem u torbu. Otvaram vrata očekujući Marina, ali u sobu ulazi Džej Tali u službenoj terenskoj odeći i neobrijan, zbog čega, onako tamnoput i zgodan, izgleda zloslutno. On je jedan od najlepših muškaraca koje sam ikada videla, telo mu je izvajano, senzualnost mu izbija iz svake pore kao mošus.

„Hteo sam samo da vidim kako si pre nego što odeš.“ Prodorno me gleda pravo u oči, istražuje me pogledom kao što me je istraživao rukama i usnama pre četiri dana u Francuskoj.

„Šta da ti kažem?“ Propuštam ga u sobu i odjednom se stidim svog izgleda. Ne želim da me vidi ovakvu. „Moram da odem iz sopstvene kuće. Uskoro će Božić, ruka me boli. Glava me boli. Osim toga, dobro sam.“

„Ja ću te odvesti kod doktorke Zener. Voleo bih, Kej.“

Neodređeno shvatam da on zna gde ću prespavati večeras. Marino je obećao da će to ostati tajna. Džej zatvara vrata i uzima me za ruku, a ja mislim samo o tome da me nije čekao u bolnici i da sada želi da me odveze nekuda drugde.

„Dozvoli mi da ti pomognem. Stalo mi je do tebe“, kaže.

„Čini mi se da sinoć nikome nije bilo naročito stalo“, odgovaram prisećajući se da sam mu sinoć kad me je vozio kući zahvalila što me je čekao, što je bio uz mene, a da on ni na koji način nije ni nagovestio da nije bio tamo. „Ti i svi tvoji specijalci muvali ste se naokolo, a skot mi je ušao u kuću.“ Ne stajem.

„Doleteo si ovamo čak iz Pariza da vodiš međunarodnu ekipu specijalaca u lovu na tog gada. Kakav vic. Kakav rđav film – toliki krupni pajkani u pancirima i s automatskim puškama, a čudovište mi ušeta pravo u kuću.“

Njegov pogled šeta po delovima moje anatomije kao da su to odmorišta na koja s pravom može ponovo da svrati. Zapaljena sam i zgađena što u ovakvom trenutku može da misli na moje telo. U Parizu sam pomislila da se zaljubljujem u njega. Sada, dok stojim s njim u svojoj spavaćoj sobi, a njega neskriveno zanima ono ispod mog laboratorijskog mantila, shvatam da ga ni najmanje ne volim.

„Samo si uznemirena. Gospode, kako i ne bi bila? Brinem za tebe. Tu sam.“ Pokušava da me dodirne, a ja se odmičem.

„Imali smo jedno popodne.“ Rekla sam mu ovo već, ali sada ozbiljno tako mislim. „Nekoliko sati. Susret, Džeje.“

„Je li to bila greška?“ Glas mu je povređen i oštar, tamni gnev bleska mu u očima.

„Ne pokušavaj da jedno popodne pretvoriš u život, u nešto trajno. Toga nema. Žao mi je. Za ime božje.“ Obuzima me bes. „Veruj mi, sada ne želiš ništa od mene.“ Odmičem se i mašem zdravom rukom. „Šta to radiš? Šta to radiš, dođavola?“

On obara glavu i podiže ruku kao da odbija moje udarce i priznaje grešku. Nisam sigurna da je iskren. „Ne znam šta radim. Pravim gluposti, eto šta radim“, kaže. „Nisam mislio ništa da tražim od tebe. Glup sam, glup sam zbog onoga što osećam prema tebi. Nemoj to da mi zameriš. Molim te.“ Ponovo me gleda i otvara vrata. „Uz tebe sam, Kej. *Je t'aime*.“ Shvatam da se Džej uvek oprašta tako da pomislim da ga više nikada neću videti. Iskonska panika nastaje mi u glavi i odupirem se porivu da ga dozovem, da se izvinim, da mu obećam da ćemo uskoro izaći na piće ili na večeru. Čvrsto žmurim, masiram slepoočnice i na trenutak se naslanjam na krevetski stub. Ponavljam

sebi da trenutno ne znam šta radim i da ne bi trebalo da preduzimam ništa.

Marino je u hodniku, neupaljena cigareta visi mu u uglu usana; osećam da pokušava da me pročita i da dokuči šta se upravo dogodilo dok je Džej bio u mojoj spavaćoj sobi iza zatvorenih vrata. Pogled mi se zaustavlja na praznom hodniku; upola se nadam da će se Džej ponovo pojaviti i istovremeno strepim od toga. Marino uzima moje torbe, a policajci prekidaju razgovore dok se približavam. Ne gledaju me dok se krećem po salonu, opasači im škripuću, oprema kojom barataju škljoca i kucka. Jedan istražitelj fotografije sto za kafu uz zaslepljujuće beo blesak blica. Neko drugi snima kamerom istražitelje mesta zločina kako postavljaju plavu lampu koja otkriva otiske prstiju, droge i telesne tečnosti nevidljive golim okom. Ja na poslu imam takvu svetiljku i često je koristim na terenu i u mrtvačnici. Sada kad je vidim u sopstvenoj kući, osećam se neopisivo.

Na nameštaju i zidovima su tamne mrlje praha za otkrivanje otisaka prstiju, a šareni persijski tepih je zavrnut, pa se vidi antični francuski parket od hrastovine. Svetiljka s police isključena je iz zida i spuštena na pod. Na ugaonoj garnituri zjape krateri na mestu jastuka, a vazduh je mastan i oštar od mirisa formalina. Između salona i ulaznih vrata je trpezarija. Kroz otvorena vrata vidim smeđu papirnu kesu zatvorenu žutom lepljivom trakom za dokazni materijal; na nalepnici su datum, paraf i oznaka *Odeća Skarpeta*. U kesi su pantalone, džemper, čarape, cipele, grudnjak i gaćice, sve što sam sinoć imala na sebi, a što su mi uzeli u bolnici. Ta kesa, drugi dokazi, baterijske lampe i oprema stajali su na mom voljenom trpezarijskom stolu od crvenog eukaliptusa kao da je obična radna tezga. Policajci su prebacili jakne preko stolica i na sve strane ostavili mokre prljave otiske stopala. Usta su mi suva, a zglobovi slabi od stida i besa.

„Hej, Marino!“, viče jedan pajkan. „Tražio te Rajter.“

Bjuford Rajter je gradski tužilac. Pogledom tražim Džeja. Nema ga nigde.

„Reci mu da uzme broj i sačeka red.“ Marino ne odustaje od svoje malopredašnje šale.

Pali cigaretu dok otvaram vrata; ledeni vazduh pogađa me u lice i kreću mi suze. „Jesi li uzeo moj terenski kofer?“, pitam ga.

„U prtljažniku je.“ Izgovara ovo snishodljivo, kao muž kog je žena zamolila da joj donese tašnu.

„Zašto te Rajter zove?“, zanima me.

„Sve su to prljavi voajeri“, mrmlja on.

Marinov kamionet je na ulici ispred kuće, a dva ogromna točka iskopala su stazu po izgaženom snegu na mom travnjaku. Bjuford Rajter i ja godinama saradujemo na brojnim slučajevima i peče me što nije neposredno mene pitao može li da dođe u moju kuću, štaviše, još me nije pozvao da pita kako sam i da mi kaže koliko mu je drago što sam živa.

„Ako mene pitaš, ljudi samo žele da vide tvoju kuću“, kaže Marino, „pa smišljaju izgovore da moraju da provere ovo i ono.“

Bljuzgavica mi upada u cipele dok pažljivo koračam prilaznom stazom.

„Nemaš pojma koliko ljudi me je pitalo kakva ti je kuća, kao da si ledi Dajana ili tako nešto. Rajter u sve mora da zabođe nos, ne podnosi kad je izostavljen. Najveći slučaj od Džeka Trboseka, jebote. Goni nas kao robove.“

Odjednom svuda bleskaju blicevi i jedva uspevam da se ne okliznem. Foto-reporteri su prošli kroz kapiju naselja. Trojica hitaju ka meni u sjaju bliceva dok se s rukom u gipsu mučim da sednem na visoko suvozačko sedište kamioneta.

„Hej!“, viče Marino na najbližeg uljeza, ženu. „Kučko prokleta!“ Kreće ka njoj i poseže za aparatom, a ona gubi ravnotežu, teško seda na klizavi pločnik, a oprema joj se razleće uz tresak.

„Govnaru!“, vrišti na njega. „Govnaru jedan!“

„Ulazi u kola! Ulazi u kola!“, viče Marino meni.

„Jebem ti mater!“

Srce mi udara u rebra.

„Tužiću te, govno jedno!“

Blicevi sevaju, a ja zatvaram vrata preko kaputa, pa moram ponovo da ih otvorim i zatvorim dok Marino gura moje torbe pozadi i skače za volan, a motor bruji kao brodska mašinerija. Reporterka pokušava da ustane i pada mi na pamet da bi trebalo da proverim je li dobro. „Treba da vidimo je li povređena“, kažem gledajući kroz bočni prozor.

„A, ne. Ne dolazi u obzir.“ Kamionet izleće na ulicu, proklizava i ubrzava.

„Ko su oni?“ Adrenalin me prožima. Plave tačkice lebde mi pred očima.

„Seronje, eto ko su.“ Uzima mikrofona. „Ovde jedinica devet“, kaže.

„Jedinica devet, slušam“, odgovara mu dispečer.

„Ne želim svoje slike, slike moje kuće...“ Govorim sve glasnije. Svaka ćelija u telu buni se protiv ove nepravde.

„Prenesi jedinici dvadeset tri da mi se javi u kola.“ Marino drži mikrofona uz same usne. Jedinica dvadeset tri javlja mu se odmah, telefon vibrira kao ogromni insekt. Marino ga otvara i govori. „Novinari su nekako ušli u naselje. Foto-reporteri. Mislim da su se parkirali negde u Vindzor farmsu i preskočili ogradu kod one livade iza stražarske kućice. Pošaljite patrole da pronađu sva kola parkirana tamo gde ne smeju da budu i odvuču ih. Ako samo koraknu na doktorkino imanje, pohapsite ih.“ Završava razgovor i jednim pokretom zatvara telefon kao da je kapetan Kirk i upravo je naredio *Enterprajzu* da napadne.

Usporavamo pred stražarskom kućicom i Džo izlazi. To je postariji čovek, vrlo ponosan na svoju smeđu uniformu kompanije za obezbeđenje. Vrlo je ućtiv, prijatan i brižan, ali ne bih od njega i njegovih kolega očekivala mnogo. Ne treba da me čudi što je Šandone ušao u naselje niti što su se sada provukli

novinari. Na Džoovom mlitavom izboranom licu pojavljuje se nelagoda kad me vidi u kamionetu.

„Hej“, kaže mu Marino mrgodno kroz otvoren prozor, „kako su foto-reporteri ušli ovamo?“

„Molim?“ Džo iznenada postaje zaštitnik, škilji i gleda niz pustu klizavu ulicu obasjanu žutim neonskim svetiljkama.

„Eno ih ispred doktorkine kuće. Ima ih najmanje troje.“

„Nisu prošli ovuda“, izjavljuje Džo. Vraća se u kućicu i uzima telefon.

Nastavljamo. „Nismo ni mi svemoćni“, kaže mi Marino. „Moraćeš da zariješ glavu u pesak jer će slika i drugih sranja biti na sve strane.“

Gledam kroz prozor ljupke džordžijanske kuće okićene prazničnim svetlima.

„Loša vest je to što si sada bezbednosno ugroženija nego ikada.“ Govori mi ono što već znam, ono o čemu ne želim sada da razmišljam. „Sada će pola sveta videti tvoju veliku doteranu kuću i znaće tačno gde živiš. Mene najviše brine to što će te slike i članci prizvati druge skotove. Daće im svakojake ideje. Počeće da te zamišljaju kao žrtvu i da drkaju na to, kao oni kreteni što idu po sudovima da prate suđenja za silovanje.“

Staje na raskrsnici Kenterberijskog puta i Zapadne ulice Keri. Farovi nas obasjavaju dok tamni automobil skreće i usporava. Prepoznajem usko beživotno lice Bjuforda Rajtera. Gleda Marinov kamionet. Obojica spuštaju prozore.

„Odlaziš...?“, progovara Rajter, gleda pored Marina u mene i iznenađeno zastaje. Imam neprijatan osećaj da sam poslednja osoba na svetu koju želi da vidi. „Žao mi je zbog vaših neprijatnosti“, kaže mi Rajter zbunjeno kao da je sve što mi se dešava u životu samo manja neprilika, smetnja, gnjavaža.

„Aha, idemo.“ Marino vuče dim i ne dodaje ništa korisno. Već mi je rekao šta misli o Rajterovom dolasku u moju kuću. To je potpuno nepotrebno, a ako gradski tužilac zaista misli

da je važno da lično obiđe mesto zločina, zašto to nije obavio ranije, dok sam bila u bolnici?

Rajter čvršće povlači okovratnik kaputa, a ulična svetlost odbija mu se od naočara. Klima glavom i kaže mi: „Čuvajte se. Drago mi je što ste dobro“, odlučivši da ipak prizna te moje takozvane neprijatnosti. „Ovo je zbilja teško za sve nas.“ Predomišlja se pre nego što je nastavio. Šta god da je želeo da doda nestalo je, povučeno, izbrisano iz zapisnika. „Razgovaraćemo“, kaže Marinu.

Prozori se zatvaraju. Nastavljamo dalje.

„Daj mi cigaretu“, kažem Marinu. „Pretpostavljam da još nije bio u mojoj kući“, dodajem.

„Zapravo jeste. Jutros oko deset sati.“ Pruža mi kutiju cigareta bez filtera i kreše upaljač.

Bes mi se kovitla u utrobi, vrat mi je vreo, u glavi mi vlada gotovo nepodnošljiv pritisak. Strah se meškolji u meni kao zver koja se budi. Zlobno pritiskam upaljač na komandnoj tabli i grubo ostavljam Marina s ispruženom rukom. „Hvala ti što si mi to rekao“, odvrćam oštro. „Smem li da pitam ko mi je još tuma-rao po kući? I koliko puta? I koliko dugo su ostali i šta su dirali?“

„Hej, nemoj da se istresaš na meni“, upozorava me.

Poznajem taj ton. Marino je na ivici strpljenja sa mnom i s mojim metežom. Mi smo kao olujni talasi neposredno pre sudara, a to ne želim. Naslanjam vrh cigarete na užareni navoj, duboko povlačim dim i u glavi mi se vrti od naleta nikotina. Vozimo se nekoliko minuta u mrtvoj tišini. Najzad progovaram tupim glasom, grozničavi mozak cakli mi se kao zaleđene ulice, potištenost mi se kao težak bol širi u grudima. „Znam da samo radiš ono što moraš i cenim to“, izgovaram s naporom. „Čak i ako to ne pokazujem.“

„Ne treba ništa da objašnjavaš.“ On sisa cigaretu, oboje izbacujemo mlazeve dima kroz odškrinute prozore. „Tačno znam kako ti je“, dodaje.

„Ne možeš to da znaš.“ Ogorčenje mi nagrizava grlo kao žuč.
„Ni sama to ne znam.“

„Ja shvatam mnogo više nego što misliš“, kaže. „Jednog dana to ćeš uvideti, Doco. Sada ne možeš ništa da vidiš, a ja ti kažem da ti neće biti ništa bolje ni sledećih dana i sedmica. Tako to ide. Ono najgore tek će doći. Ne znam koliko puta sam video šta se dešava s ljudima od kojih prave žrtvu.“

Uopšte ne želim da slušam o tome.

„Baš dobro što ideš tamo kud ideš“, kaže on. „To bi ti svaki lekar preporučio, iz mnogo razloga.“

„Ne idem kod Ane zato što mi je to lekar preporučio“, odvrćam oštro. „Idem kod nje jer mi je prijateljica.“

„Slušaj, ti si žrtva, moraš da se nosiš s tim i treba ti pomoć da to prevladaš. Nema veze što si lekar, pravnik i indijanski poglavica.“ Marino naprosto neće da učuti, delimično i zato što traži kavgu. Želi metu za svoj gnev. Vidim šta se sprema, bes mi puze uz vrat i pali mi koren kose. „Sve su žrtve jednake“, nastavlja Marino, svetski priznati autoritet.

Polako izgovaram reč po reč. „Ja nisam žrtva.“ Glas mi treperi kao vrelo vazduh. „Nije isto kad si žrtva i kad te prave žrtvom. Ja nisam usputna predstava za poremećene ličnosti.“ Moj ton je rezak kao staklo. „Nisam postala ono u šta je želeo da me pretvori.“ Mislim, naravno, na Šandonea. „A čak i da je ostvario ono što je hteo, ne bih bila ono u šta je pokušao da me preobrazi. Bila bih samo mrtva. Ne promenjena. Ne nešto manje nego što jesam. Samo bih bila mrtva.“

Osećam da se Marino trza u svom mračnom bučnom prostoru s druge strane ogromnog muževnog kamioneta. On ne shvata šta mislim ni šta osećam, a verovatno nikad i neće. Reaguje kao da sam ga ošamarila ili ga udarila kolenom među noge.

„Ja govorim o stvarnosti“, uzvraća udarac. „Neko mora.“

„Stvarnost je da sam živa.“

„Tako je. Pravim čudom, jebote.“

„Trebalo je da znam da ćeš ovo uraditi.“ Govorim tiho i ledeno. „To je tako predvidivo. Ljudi krive plen, a ne grabljivca, grde ranjenika, a ne gada koji ga je ranio.“ Tresem se u mraku. „Proklet bio. Proklet bio, Marino.“

„I dalje ne mogu da verujem da si otvorila vrata!“, viče on. Zbog onoga što mi se dogodilo on se oseća bespomoćno.

„A gde ste vi bili?“ Ponovo ga podsećam na neprijatne činjenice. „Bilo bi lepo da je makar neko od vas mogao da drži moju kuću na oku. Pošto ste toliko brinuli da će ubica nasrnuti na mene.“

„Razgovarao sam s tobom preko telefona, sećaš se?“ Napada me iz drugog ugla. „Rekla si mi da si dobro. Kazao sam ti da miruješ, da smo otkrili gde se gad krije, da znamo da je negde napolju i da verovatno traži sledeću ženu da je izujeda i isprebija. A šta si ti uradila, doktorica policajko? Otvorila si vrata prvom ko je pokucao! U ponoć, jebote!“

Mislila sam da je to policajac. Rekao mi je da je policajac.

„Zašto?“ Marino sada viče i udara po volanu kao izbezumljeno dete. „A? Zašto? Reci mi, đavo te odneo!“

Danima smo znali ko je ubica, znali smo da je to Šandone, duhovna i telesna nakaza. Znali smo da je Francuz i gde njegova zločinačka porodica živi u Parizu. Osoba koja mi je pokucala na vrata govorila je bez trunke francuskog naglaska.

Policija.

Nisam zvala policiju, rekla sam kroz zatvorena vrata.

Gospođo, dobili smo prijavu o sumnjivoj osobi na vašem posedu. Jeste li dobro?

Govorio je bez naglaska. Nisam očekivala da će govoriti bez naglaska. To mi nije palo na pamet, nijednom. Kad bih morala ponovo da proživim prošlu noć, to mi opet ne bi palo na pamet. Policija je upravo bila u mojoj kući kad se oglasio alarm. Nije mi uopšte bilo sumnjivo što su se vratili. Pogrešno sam pretpostavila da budno motre na moju kuću. Sve se odigralo tako